

Ne fa gaires dies, un periodista tan suau com Gaziel es planyia amargament de que el poble espanyol no semblava fet per a la democràcia. El seu argument era, ultra alguns tòpics usuals a *La Vanguardia* el fet que els espanyols—en el sentit constitucional de la paraula—no sabien perdre uues eleccions sense perdre, a l'hora, l'entusiasme. No vull discutir-ho, però em sembla que l'esmentat periodista podia demostrar millor la seva tesi constatant que no sols quan perden, sinó quan guanyen, els partits polítics espanyols no donen proves de posseir un sentit democràtic autèntic. I a proposició que a iniciativa del senyor Gil Robles, ha votat la Cambra, en la qual es declara la seva incompatibilitat moral amb els partits que han intervingut en la darrera revolta u'és una mostra evident. Els senyors diputats de la majoria poden tenir del marxisme i dels marxistes la seva opinió personal. Poden, si els plau, declarar-se incompatibles amb ells privadament, personalment, mal en el que respecta la mútua

condició de parlamentaris. Ningú no impedirà a la C. E. D. A. que abominï de la democràcia; però si no ho fa, caldrà que reconegui que els vots vermells tenen el mateix pes específic que els vots negres, i caldrà també que no consideri el diàleg amb els que estan enfront d'ella com una vergonya o un deshonor, sinó simplement, com una obligació.

Gaziel, però, no explotava aquest argument. I és hàstiu, perquè amb el seu innegable talent, i el seu gust per les retrospeccions hauria pogut fer una visió panoràmica del sentit democràtic dels governants de la República, que hauria resultat, sens dubte, ben interessant.

Contra els dobles

Hem pogut veure en pocs dies tres remarcables films. Però els tres, fets malbé per l'absurda invenció del doblatge. En un d'ells, «La reina Cristina», produïa un efecte inesperat sentir sospirar Cristina al galant en els moments de màxima delliquescència sentimental. Recria-

l'altre, em que no s'adonaven que privar a Greta Garbo de la «seua» veu, que és un dels elements més emocionants del seu art, és una cosa imperdonable. I encara, l'admirable «Una dona per a dos» de Lubitsch, tant intel·ligent i graciosa, traduïda a un llenguatge de Muñoz Seca i «Purs humans» l'intens film de Borzage!, Sembla que a Barcelona, després del primer moment d'aquesta epidèmia de postacost, han trobat una solució acceptable. Projecten els films en la versió original en els locals d'estrena i la versió doblada en els locals de represa. Perquè no fer açí una cosa semblant? Hi ha almenys una empresa que ho podria fer i les altres, si no és possible alterar les dues còpies—tarda i nit, o dies de treball i de festa—farien una bona obra si contractessin les còpies doblades dels films vulgars que naturalment són els més, i en canvi, ens servissin les còpies originals dels films interessants. Probablement tindrien la sorpresa de veure que hi ha molta més gent de gust que no pas es pensen.

Mussolini i l'etiqueta

Un periòdic de Madrid, ha portat la fotografia del Duce, manegant una vagoneta. Aquest original espectacle, formava part del protocol, d'inauguració de no sé quines obres que emprèn el govern italià. Mussolini, deia, ha substituït el vell rite de la «primera pedra», pel més eficaç de la primera vagoneta. Es curiosa la prova del feixisme de voler prescludir de les velles etiquetes i en canvi, d'inventar-ne de noves més esportives i eficaçes. Poques setmanes abans de morir Dollfuss, les revistes varen propagar una altra foto de Mussolini, en vestit de bany, passejant per la platja amb l'aleshores conseller d'Àustria. Em sembla una tendència perillosa. Perillosa pel feixisme, naturalment. Mussolini vestit de gala, pot conservar indefinidament el seu imperi. Si els italians el veuen massa en vestit de bany, trobaran que és un home com els altres. I això, «un home com els altres» ja és democràcia.

MARIUS TORRES.

No fa gaires dies, un periodista tan suau com Gaziel es planyia amargament de que el poble espanyol no semblava fet per a la democràcia. El seu argument era, ultra alguns tòpics usuals a *La Vanguardia* el fet que els espanyols—en el sentit constitucional de la paraula—no sabien perdre uues eleccions sense perdre, a l'hora, l'entusiasme. No vull discutir-ho, però em sembla que l'esmentat periodista podia demostrar millor la seva tesi constatant que no sols quan perden, sinó quan guanyen, els partits polítics espanyols no donen proves de posseir un sentit democràtic autèntic. La proposició que a iniciativa del senyor Gil Robles, ha votat la Cambra, en la qual es declara la seva incompatibilitat moral amb els partits que han intervingut en la darrera revolució u'és una mostra evident. Els senyors diputats de la majoria poden tenir del marxisme i dels marxistes la seva opinió personal. Poden, si els plau, declarar-se incompatibles amb ells privadament, personalment, mai en el que respecta la mútua condició de parlamentaris. Ningú no impedirà a la C. E. D. A. que abominat de la democràcia; però si no ho fa, caldrà que reconegui que els vots vermells tenen el mateix pes específic que els vots negres, i caldrà també que no consideri el diàleg amb els que estan enfront d'ella com una vergonya o un deshonor, sinó simplement, com una obligació.

Gaziel, però, no explotava aquest argument. I és hàstima, perquè amb el seu innegable talent, i el seu gust per les retrospeccions, hauria pogut fer una visió panoràmica del sentit democràtic dels governants de la República, que hauria resultat, sens dubte, ben interessant.

Contra els dobles

Hem pogut veure en poca dies tres remarcables films. Però els tres, fets malbé per l'absurda invenció del doblatge. En un d'ells, «La reina Cristina», produïa un efecte inesperat sentir sospirar Cristina al galant en els moments de màxima deliquescència sentimental. Recria-

l'aire, en que no s'adonaven que privar a Greta Garbo de la «seva» veu, que és un dels elements més emocionants del seu art, és una cosa imperdonable. I encara, l'admirable «Una dona per a dos» de Lubistch, tant intel·ligent i graciosa, traduïda a un llenguatge de Muñoz Secal i «Purs humans» l'intens film de Borzage, Sembla que a Barcelona, després del primer moment d'aquesta epidèmia de psitacosi, han trobat una solució acceptable. Projecten els films en la versió original en els locals d'estrena i la versió doblada en els locals de represa. Perquè no fer així, una cosa semblant? Hi ha almenys una empresa que ho podria fer: i les altres, si no és possible alternar les dues còpies—tarda i nit, o dies de treball i de festa—farien una bona obra si contractessin les còpies doblades dels films vulgars que naturalment són els més, i en canvi, ens servissin les còpies originals dels films interessants. Probablement tindrien la sorpresa de veure que hi ha molta més gent de gust que no pas es pensen.

Mussolini i l'etiqueta

Un periòdic de Madrid, ha portat la fotografia del Duce, manegant una vagoneta. Aquest original espectacle, formava part del protocol, d'inauguració de no sé quines obres que emprèn el govern italià. Mussolini, de fet, ha substituït el vell rite de la «primera pedra», pel més eficaç de la primera vagoneta. És curiosa la pruja del feixisme de voler prescindir de les velles etiquetes i en canvi, d'inventar-ne de noves més esportives i eficaces. Poques setmanes abans de morir Dollfus, les revistes varen propagar una altra foto de Mussolini, en vestit de bany, passejant per la platja amb l'aleshores conseller d'Àustria. Em sembla una tendència perillosa. Perillosa pel feixisme, naturalment. Mussolini vestit de gala, pot conservar indefinidament el seu imperi. Si els italians el veuen massa en vestit de bany, trobaran que és un home com els altres. I això, «un home com els altres» ja és democràcia.

MARIUS TORRES.